

Идеха новини. От Търнов? От Драч? От Константиновград? От Солун? Царят даде нетърпеливо знак. Не-скоро да спуснат моста и да пуснат гончията без много разпити. Дали не носеше вест от близките му, дали не бяха здрави децата му... Севастът лично изтича надолу, провери книгата на гончията, прибра оръжието му. Книгата бяха в ред. Пропускът бе истински: дебела хартия, изпъстрена с царски печати, връз която бе изрисувано крило с огнен цвят.

Пратеникът идеше от юг. Войводата на Адриановград прашаше вест.

Иоан Асен нетърпеливо разкъса шнурите на свитъка. Ръката му бе неспокойна. И той сам не знаеше откъде го гнети тази странна тревога. Севастократорът Александър отправя към него остър взор. След това приближи към брат си и видимо вълнение.

Какво имаше в този свитък, та царят бе станал тъй страшно бледен? Защо очите му бягаха по редовете с толкова чудна бързина, а зъбите му бяха стиснали тъй яко, до кръв, долната устна?

Бунт ли бе избухнал някъде, ромейски интриги ли бяха заплели нови крамоли, болест ли бе пламнала из някоя област?

Изведнъж Александър видя най-невероятното нещо.

Асен, ~~криткият~~, сдържаният, бе смачкал в гневен порив свитъка и го бе хвърлил на земята. След това бе минал край него, сякаш без да го види. Очите му блестяха в необуздан яд, ноздрите му тръпнеха побледнели. Той улови туниката си, сякаш искаше да я разкъса, след това изтича нагоре по тлената каменна стълба, към площадката на главната бойница. Каточели въдухът не му стигаше.

Всички се изгледаха изтръпнали. Омутени. Поразени.

Какво се бе случило?

Александър полека се наведе, взе смаквания свитък несмело, сякаш се декосяше до змия. Какво криеше в себе си този пергамент, какво можеше да крие, за да накара най-добрия, най-тихия и мъдър мъж да избухне в такъв страшен изблик на ярост?

Севастократорът разгърна посланието, натисна го връз коляното си